

WCA
21.11.1988

Afwisseling troef tijdens zondagsdichtersfestival in Zuidbroek

Betere dichters welkome voorbeelden bij Pennestreken

ZUIDBROEK – „Q is de letter, die de dichter erfoeit”. Voor Geert Smits (78) uit Vlagtwedde was dat echter geen reden om er niet op te rijmen, net „De R is een Roosje, dat altijd bloeit”. Hij ving zijn ouderwetse A B C ook nog, zoals hij veneens de Duitse 'Lorelei' (geen tekst van emzelf en zeker niet van een zondagsdichter) aandeweg van een eigen melodie voorzag.

Door **Johan Poppen**

Dat kan allemaal op een festival, zoals de Culturele Raad van Oosterbroek en de redactie van et blad Pennestreken (Linda Luchies voorop) at nu al enkele jaren organiseren. Dit keer voor et eerst op de dag, die bij deze dichters hoort. ok al dichten zij, zoals Kees Stip zei, op maan-ag onverdroten voort. Tot leeringhe ende ver-aeck van een ieder, die het maar horen wil. Dat aren deze keer vooral de bedrijvers van het pschrijven van primaire en doordachte emoties elf.

De Kerkhörn fungeerde als klankbord, waar-ij volgend jaar beslist een microfoon hoort. Wil emniste het geluid van de voordragenden let-erlijk over komen. Inhoudelijk was er veel ge-akkelijk te verstaan. Menigeen had niet ge-chroomd hoogst persoonlijke gevoelens op apier te zetten: over liefde voor medemens en atuur, over de dood van dierbaren. In eigen oren aak al poëzie, al deugde er soms weinig van tme en/of rijm(woorden).

Niet alleen Smits zorgde voor afwisseling. Dat eed ook een vaste gaste, die er net zo 'klassiek'

Foto: Dennis F. Beek

▲ Hil Wildeveld uit Hoogezand tijdens het voordragen van een 'spinsel', zoals zij dit zondagsrijm van eigen makelij noemde

uitzag als zij over 'de groenogige godin' voor-droeg, met lang uitgehaalde klinkers en gesti-muleerd door haar eveneens aanwezige pianole-raar. Ook was er iemand met faam, geoogst in de familiekring, die rijmelde: *aan drugs ga je kapot en je eindigt dan op het schavot*. Sinterklaas is

nabij, anders is hier geen verklaring voor.

Tijdschema

Voor de zeventien deelnemers was een strak tijd-schema opgesteld: ieder vijf minuten. Het is wenselijk hen in het vervolg strakker aan die

begrenzing te houden. Om meteen duidelijk te maken, dat ook voor zondagsdichters geldt: hoe korter, des te beter. Die kunst: van het bon-mot, de woord- of zinspeling tussen twee keer adem-halen door, die stof tot nadenken geeft, bleken zij en diverse anderen wel meester. Het waren meestal de beteren in het gezelschap.

De voorbeeldwerking van met werkelijk dichtvermogen begiftigden als Henk Puister, Reinder Hiemstra en Wilfred Speekenbrink is nog een nuttig facet van dit festival. De 'begin-ners' kunnen er van leren hoe het zou moeten. Vooropgesteld, dat zij het geduld opbrengen om naar anderen te luisteren en niet te vertrekken, als zij de voldoening van hun eigen optreden hebben gemaakt. Dat geduld, c.q. die beleefd-heid kon niet iedereen opbrengen. Daardoor misten zij de als laatste debuterende Abel ten Have (Leek), van wie ik best nog eens een verhaal zou willen horen.

'Doordenkers'

Als dé leermeester mocht gast Stip uit Sellingen worden beschouwd. Hij plaatste tal van berijm-de 'doordenkers', die menige zondagsluisteraar in De Kerkhörn niet altijd direct vatte. Maar 'goed verstaan' kun je ook leren. Het is het prij-zenswaardige van Pennestreken, dat het mensen in ieder geval aanmoedigt om gevoelens op te schrijven. Of ze ook de moeite waard zijn om in grotere kring voorgedragen te worden? Zolang dat in eigen omgeving met voorbeeld-dichters gebeurt, moet dit festival aldus maar blijvend van en voor zich laten spreken.